

Sygn. akt V CSK 305/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa T. M. i mał. M. M.
przeciwko M. Sp. z o.o. w K. i Skarbowi Państwa-Prezydentowi Miasta Chorzowa
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej Skarbu Państwa-Prezydenta
Miasta Chorzowa od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 3 lutego 2015 r., sygn. akt I ACa 882/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od pozwanego Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta
Chorzowa na rzecz powódek po 1800 (jeden tysiąc osiemset)
złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący Skarb Państwa powołał jako przyczynę kasacyjną występowanie zagadnienia prawnego, wymagającego wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Przyczyna ta nie została wykazana.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji, mające jednak także związek z konkretną sprawą.

Zagadnienie prawne sformułowane przez skarżącego sprowadza się do pytania, czy w razie popełnienia czynu niedozwolonego prowadzącego do śmierci człowieka, który to delikt popełniono przed dniem 3 sierpnia 2008 r., najbliższym

członkom rodziny zmarłego przysługuje roszczenie o zadośćuczynienie w związku z doznaną przez nich krzywdą, także wtedy, gdy odpowiedzialność sprawcy naruszenia oparta została na zasadzie ryzyka. Zagadnienie to zostało jednak sformułowane zbyt szeroko, w istocie bowiem w sprawie nie chodzi o odpowiedzialność każdego sprawcy za naruszenie dóbr osobistych, lecz o odpowiedzialność z tego tytułu Skarbu Państwa i rozstrzygnięcie, czy wymaga ona wykazania winy, czy też wystarczające jest przyjęcie odpowiedzialności na zasadzie ryzyka. Kwestia zaś odpowiedzialności Skarbu Państwa za naruszenie dóbr osobistych (art. 448 k.c.) była wyjaśniana w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w szczególności należy przywołać uchwałę 7 sędziów z dnia 18 października 2011 r., III CZP 25/11 (OSNC 2012, nr 2, poz. 15), w której wyraźnie stwierdzono, że odpowiedzialność Skarbu Państwa na podstawie art. 448 k.c. za krzywdę wyrządzoną czynem niedozwolonym nie zależy od winy (por. także m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2012 r., V CSK 204/11 (LexPolonica nr 5029735, Izba Cywilna Biuletyn Sądu Najwyższego 2013/7–8; z dnia 24 września 2015 r., V CSK 741/14, niepubl.). Nie jest to zatem zagadnienie nowe, sam zaś fakt występowania różnych poglądów w piśmiennictwie prawniczym nie jest wystarczający do uznania, że zagadnienie to nadal wymaga angażowania Sądu Najwyższego.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.